

то показва една относително нова тенденция в отношението към децата. Това е стремежът не само да се отгледат и опазят, но и да им се осигури едно ново бъдеще.

„...Аз знам от мен си, аз имам пет деца. Винаги мислиш за сина си. Повече го обичаш. Най-малкият син, искат, ще имат второ. След 1-2 годи-

ни. Те мислят да го запла-
нуват. Детето му ако беше
момче, той нямаше да иска
да прави второ. Повече не
искат, от две деца повече
не искат. Труден е живо-
тът, не могат да се издър-
жат деца. И на мен тъй ми
казват “Животът е друг”.
Почти целият квартал не
искат повече деца, животът
не е като едно време. Искат
децата всичко да имат, как-
вото има българинът и те
да имат. Не ми трябва, кай
деца - искат животът им да
бъде осигурен. Да живее
нормално като бял човек.

Ц е л и я т
квартал мла-
дите не ис-
кат повече от
едно-две деца.
Ние държим на
момчетата, да
има наследник.
Ако има син,
аз съм длъж-
на като баба,
той на сина ми

